

POOR PEOPLE'S FUND OEGANDA

Amputeer dat been maar? Dat doe je niet

Een patiënt zonder geld was aanleiding voor Harrie van den Hout om een potje in het leven te roepen voor arme Oegandezen. Ruim twintig jaar later helpt hij nog altijd.

Ronald Peters
Groesbeek

De jongen in het Oegandese ziekenhuis was 14 jaar oud, had een gebroken been en moest geopereerd worden.

Maar omdat hij geen geld had, kreeg Harrie van den Hout een simpele opdracht: amputeer dat been maar.

„Dat kon ik dus niet”, zegt de Groesbeeker. „Een gezond been amputeren, dat doe je niet. Ik heb een arts gezocht in Kampala die de jongen gratis opereerde. Heb zelf het vervoer naar de hoofdstad betaald. En toen dacht ik: er moet een potje komen voor arme mensen, arme Oegandezen. Dat werd dus het Poor People's Fund. In eerste instantie was het nog een potje bij het secretariaat van het ziekenhuis.”

We zijn inmiddels ruim twintig

jaar verder. Van den Hout, met zijn 83 jaar al lang gepensioneerd als longarts en tropenarts, koestert zijn stichting Poor People's Fund nog altijd. Net zoals hij nog regelmatig naar Oeganda afreist om er de ziekenhuizen en wezen te bezoeken waar hij zich voor inzet. Wezen, meest meisjes, die door de stichting van Van den Hout aan een opleiding worden geholpen en geld krijgen voor eten en onderdak. Vooral opleidingen in de gezondheidszorg: verpleegkundigen, fysiotherapeuten, artsen, specialisten. „Want aan ellende kan ik niet voorbijgaan”, zegt hij. „Dat is nu eenmaal zo.”

„Dat was zijn hele leven al zo. „Van jongsaf wist ik het al: ik wil mensen in Afrika helpen. Waar dat vandaan komt? Weet ik niet precies. Feit is wel dat ik uit zo'n nest kom. Wij hadden het arm in Hilvarenbeek: kleine boerderij,

▲ Harrie van den Hout met twee leerling-vroedvrouwen in Oeganda. EIGENFOTOS

tien kinderen. Maar toen in de oorlog de mensen uit de stad met honger langskwamen, zei mijn vader: dan bak ik wel twee keer in de week brood in plaats van een keer. Daar wilde hij dan niets voor hebben. Later, toen we na een evacuatie weer thuiskwamen en het huis plat lag, kwamen diezelfde men-

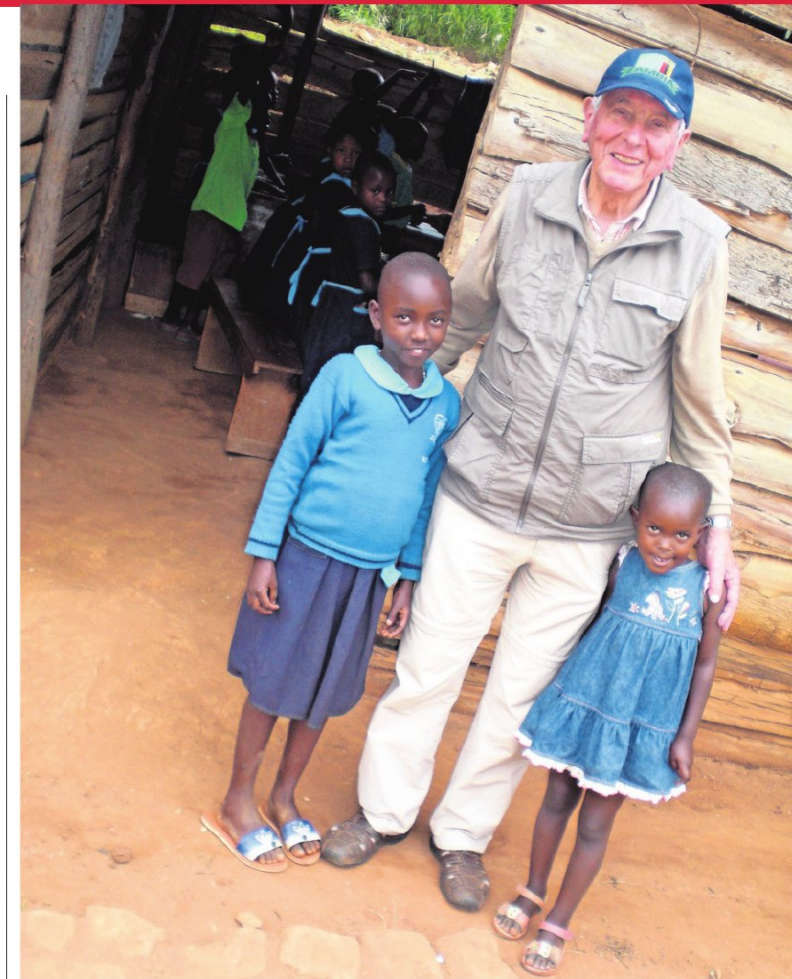
sen uit de stad weer langs. Met dekens dit keer.”

Missie

Het moest de missie worden. Van den Hout ging naar het groot seminarie, maar dat was geen succes. „Dat strenge celibaat, het onderscheid tussen mannen en vrou-

wen. Meisjes, daar mocht je niet eens over praten. Moest je direct naar de biecht.”

Hij volgde een studie medicijnen en een opleiding tot tropenarts. Van 1969 tot 1972 werkte hij in Tanzania. Daar werden ook een dochter en een zoon geboren. Bij terugkeer werd Van den

▲ Met twee leerlingen van een door de stichting gesteunde school.

Hout longarts, onder meer vele jaren op Dekkerswald bij Groesbeek en in het Nijmeegse Radboudumc. „Toen ik op mijn 60ste met pensioen kon, heb ik dat gedaan en me ook meteen bij Memisa gemeld om weer naar de tropen te gaan. Dat werd dus Oeganda. En daar kwam ik die 14-jarige jongen tegen.”

Weeskinderen

Het is niet het enige schrijnende verhaal dat Van den Hout hoorde en meemaakte. Zo waren er de twaalf weeskinderen die in een huisje woonden. Zij werden geholpen door vrouwen in de buurt, maar hun huisje stond op instorten. Het Poor People's Fund zorgde voor nieuw onderdak. Of het meisje dat haar dorp ontvluchtte, omdat haar vader haar wilde uithuwelijken.

Of de jongen die op 6-jarige leeftijd zag dat zijn familie vermoord werd, vluchtte en door heren der op het land te werken zijn lagere- en later middelbare school wist te betalen. Het Poor People's Fund zorgt er nu voor dat hij een

lerarenopleiding kan volgen.

Het fonds heeft een paar simpele principes: kinderen op een directe manier helpen aan onderdak en een opleiding en daarmee indirect een bijdrage leveren aan de ontwikkeling van een land. Want daarin spelen deze verpleegkundigen, artsen, leerkrachten en fysiotherapeuten een belangrijke rol.

Jaarlijks gaat Van den Hout nog op reis. En jaarlijks ontmoet hij nog kinderen en jongeren die hij te hulp schiet. „Soms gaat er dan iets meer geld naartoe dan we op dat moment in het potje hebben. Maar dat is niet anders. En trouwens, het komt altijd weer goed.”

■ poorpeoplesfund.com

“**Aan ellende kan ik niet voorbijgaan. Dat is nu eenmaal zo**

—Harrie van den Hout